

Sygn. akt IV U 1608/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Musiał

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Stawarz

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 14 sierpnia 2013 r. nr (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującemu S. S. emeryturę od dnia 31 lipca 2013 r.

Sygn. akt IVU 1608/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 r. (...) odmówił S. S. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz 1118 z zm), ponieważ nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia prawa do tego świadczenia, gdyż nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tylko 10 lat, 10 miesięcy i 17 dni.

S. S. w odwołaniu od decyzji i w toku postępowania domagał się jej zmiany i przyznania mu emerytury, ponieważ pracował w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat na stanowisku spawacza, a co organ rentowy kwestionuje. Sporne okoliczności chce udowodnić za pomocą świadków.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie w związku z niespełnieniem przez odwołującego przesłanek z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. urodzony w dniu (...) ukończył 60 lat. Odwołujący legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 27 lat na dzień 01.01.1999 r. Organ rentowy uznał za udowodniony okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 10 lat, 10 miesięcy i 17 dni tj. od 12.02.1975 r. do 31.07.1979 r. i od 01.08.1992 r. do 31.12.1998 r. W dniu 31.07.2013 r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek z dnia 31.07.2013 r. –k. 1-2 ar czII).

Odwołujący w okresie od 06.11.1979 r. do 31.12.1991 r. pracował w Spółdzielni (...) w T. jako spawacz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jego praca polegała na spawaniu elektrycznym i gazowym: instalacji, rurociągów, instalacji wodno-kanalizacyjnych, grzejników, wymienników. Dostawał mleko, zupy regeneracyjne w zimie oraz dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31.12.1991 r. –k. 7 ar czI,

zeznania odwołującego –k. 7v as,

zeznania świadka C. K. –k. 7 as,

zeznania świadka J. S. –k. 7v as,

zeznania świadka A. K. –k. 7v as).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadków, zeznaniach odwołującego słuchanego w charakterze strony oraz dowodach z dokumentów w szczególności świadectwie pracy z dnia 31.12.1991 r. Wspomniane dowody pozwoliły ustalić charakter świadczonej przez odwołującego pracy w trakcie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w T. w okresie od 06.11.1979 r. do 31.12.1991 r. gdzie stale i pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako spawacz elektryczny i gazowy. Jego praca polegała na spawaniu elektrycznym i gazowym: instalacji, rurociągów, instalacji wodno-kanalizacyjnych, grzejników, wymienników.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków: C. K., J. S. i A. K. odnośnie zatrudnienia odwołującego w Spółdzielni (...) w T. w okresie od 06.11.1979 r. do 31.12.1991 r. bowiem w sposób spójny i konsekwentny wskazywały, iż w spornym okresie odwołujący pracował w szczególnych warunkach jako spawacz elektryczny i gazowy, które to prace wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadkowie pracowali z odwołującym na przestrzeni całego spornego okresu i dzięki temu posiadali wiedzę na ten temat. Zeznania świadków korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym i pozwalały w sposób wiarygodny ustalić rzeczywisty charakter pracy odwołującego we wskazanym okresie. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom odwołującego, ponieważ były spójne konsekwentne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Depozycje te potwierdzały pozostałe dowody.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów zalegających w aktach rentowych odwołującego, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości Sądu, zarówno treść jak i forma dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich jakie należałoby uwzględnić urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego w tym wynikającego z art. 244 i art. 245 k.p.c.

Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie czy S. S. przysługuje prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w warunkach szkodliwych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.). Z §1 Rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. §4 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kwestią sporną pomiędzy stronami było ustalenie, czy S. S. był zatrudniony w warunkach szczególnych przez co najmniej 15 lat, skoro organ rentowy uznał mu za udowodnione tylko 10 lat, 10 miesięcy i 17 dni. W toku postępowania odwołujący domagał się ustalenia, że w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w T. od 06.11.1979 r. do 31.12.1991 r. pracował w warunkach szczególnych na stanowisku spawacz.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia (§ 4 ust. 3). W myśl § 21 ust. 1, 4 i 5 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 22 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 kpc, który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udawadniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239). Sąd w toku niniejszego

postępowania ustalił, w oparciu o zeznania świadków oraz zeznania odwołującego słuchanego w charakterze strony oraz dowody z dokumentów tj. świadectwo pracy z dnia 31.12.1991 r., iż odwołujący w okresie od 06.11.1979 r. do 31.12.1991 r. w trakcie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w T. pracował jako spawacz gazowy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jego praca polegała na spawaniu elektrycznym i gazowym: instalacji, rurociągów, instalacji wodno-kanalizacyjnych, grzejników, wymienników. Praca na tym stanowisku została zaliczona zgodnie z wykazem A dział XIV pkt. 12 będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, do prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Po uwzględnieniu tego okresu wymiarze 12 lat, 1 miesiąc i 25 dni obok już uznanego przez organ rentowy okresu 10 lat, 10 miesięcy i 17 dni odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szkodliwych określonych w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat.

Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę odwołujący spełnia przesłanki do przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach, wynikające z treści art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. nr 8, poz. 43 z póź. zm.). S. S. osiągnął bowiem wiek 60 lat w dniu (...), posiada wymagany okres zatrudnienia (ponad 27 letni okres składkowy i nieskładkowy), a przede wszystkim spełnia kwestionowaną dotąd przez organ rentowy przesłankę w postaci co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Mając na względzie powyższe orzeczono na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ §2 k.p.c. przyznając odwołującemu emeryturę od daty wniosku zgodnie z art. 129 ust. 1 powołanej ustawy.

SSO Mariusz Musiał

S..

- odnotować uzasadnienie,
- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu,
- kal. 2 tyg.